

Gustav Strniša:

Med pritlikavci

Razveselila sta se, saj sta bila že pošteno lačna. Koprneča po okusni večerji sta komaj čakala, da kaj dobita za pod zobe.

E, kako ju je žolna razočarala! Ko sta zagledala njeno večerjo, sta se takoj obrnila proč, saj je ptica prinesla za prigrizek same črve in razen mrčes.

»Oprosti draga žolna, tega ne bova jedla, ker ne moreva! Najin želodec kaj takega nikakor ne more prenesti, čeprav sva pošteno lačna!« se je opravičeval Čižek.

»Sembrano sem lačen, pa bo že kako potekla noč! Voljo imaš dobro, teta žolna, in tudi za to ti hvala!« je pripomnil Murček in žalostno pogledal skozi duplo na jasno večerno nebo, kjer so mežikale prve zvezde.

»To vama bo menda drugače težnilo? Ne mislita si, da sem tako nerodna, da ne znam postreči!« se je kar sama pohvalila in se zadovoljno ozrla na oba

Žolna ju je po strani pogledala, nekaj zamrmrala, pokimala z glavo in odletela na bližnjo lipo.

»Zdaj sva jo pa še razžalila, menda naju vendar ne bo zapustila in zapodila?« je zaskrbelo Čižka.

»O, kmalu se vrno, boš videl!« je dejal Murček, ki se mu žolna ni dozdevala preveč tenkočutna ptica.

Komaj je odgovoril, so že zašumele njene peroti. Že je žolna stala pred njima. V njenem kljunu se je cedil kos satojva, ki ga je dobila pri divjih čebelah?

pritlikavca, ki sta hlastno srknila med in ga pojedla s kruhom, ki sta ga imela v žepih. Nato sta se zahvalila dobrotljivi žolni, ki je bila kar zadovoljna, da je lahko svojo večerjo použila lepo sama. Ko je parkrat krepko potrkala s kljunom po deblu, je dejal Čižek, da jima s tem pač želi dober tek.

Oba sta v duplini kmalu brezskrbno zaspala.

Dolgo sta že počivala, ko ju je predrnila drobna mravlja.

»Kaj iščeš tod?« jo je vprašal Čížek ves zaspan.

»Za svojimi dragimi stičem. Toliko jih je bilo! Radi so hodili na to drevo, menda po svojo smrt, saj jih je pač pobrala ta črnava žolna. Polovila jih je požrešnica s svojim raskavim jezikom. Ubogi moji bratci in sestrice!« je tarnala mravlja.

»Pojdi vendar počivat! Zgini z drevesa! Če te žolna zaloti, si bo privoščila tudi tebe!« sta jo pritlikavca šepetaje svarila, da bi ju žolna ne čula.

»Da, da, rada bi počivala v domačem gnezdu. Imeli smo lep domek, bil je prijazen, suh, topel in zračen. Prav pod temle drevesom je stal naš gradiček. Pa so prilomastili pritlikavci, ko smo bile nekatere delavke po opravkih. Zavzeli so naše mravljišče.«

»Pritlikavci pa mravljišče in da bi ga sami vzeli? Beži, beži! Pritlikavci so vedno pošteni in ne verjamem, da bi vzeli mravljišče!« je nejeveril Čížek.

»Pa so ga le!« je vztrajala mravlja.

»Mnogo je zapuščenih mravljišč. Pomagala ti bova eno poiskati, pa se nasei tam s svojimi tovarišicami, ki nimajo več pravega doma«, sta ji obljubila oba.

Mravlja je odšla po deblu in prenočila v neki razpoki blizu tal. Tam je pričakovala dečka do jutra.

Pritlikavca sta sledeče jutro res naletela na mravljišče, ki so ga zasedli mali možički. Iz mravljišča so si zdaj zidali gradiček. Z lestvicami so hodili okoli, odnašali nepotrebne bilke, podirali prenizke stropce in širili hodnike da bi si napravili prijazne majhne sobice.

Ko so zagledali mravljo, so se jeli z nje norčevati, da samo postopa in se ne triga za dom.

Mravlja jih je bedasto gledala.

In šele tedaj je zvedela resnico, da je njena družina sama zapustila mravljišče ter se naselila v gozdu, kjer je s pritlikavci zamenjala prostor, saj je bilo tam mnogo prikladnejše za mravljiščni rod. Mravlja sama pa tega ni vedela, ker je bila preveč razburjena in ni niti hotela nikoli poslušati pritlikavcev. Zdaj je bila vesela in potolažena. Zadovoljno je odhitela v svoj novi dom v gozdu.

Čížek in Murček sta želela pritlikavcem mnogo sreče.

Takoj se je oglasil grbec, ki je vodil delo:

»Da, da, sreče nam pa res manjka! Že nekaj tednov sem delamo in delamo, pa nam krt kar sproti podira spodnje kleti.«

Tedaj se je Čížek spomnil, da mu je nekdanj ded pripovedoval, da je tam, kjer je njegov šotorček, nekdanj gospodaril krt. Njegovi starši in dedek so imeli nekdanj tam hišico, ki jo je kasneje vihar porušil. Tudi tam je tedaj, ko je gradil ded hišico, gospodaril krt. Ded je že obupaval, saj mu je neroda krt vse sproti podri. Naposled jo je vendarle pogodil. Ukazal je nekaterim kopačem, da so zgrebli okoli napol dograjene hišice globok jarek in napeljali vanj vodo, ki je tekla v bližini. Tik hiše so napravili čez vodo brv. Ker je bil jarek preglobok, ni krt mogel več do hišice, saj je voda segala v dnu prav do trde skale.

Enkrat je pa požrešni črnuh zašel v jarek in je le malo manjkalo, da ni vtornil. Dedu se je zasmilil in s sosedom sta mu pomolila vejo, da se je rešil na suho. Vejo sta komaj privallila do vode, tako debela je bila, saj je krt težka zver! In potem se je takoj domenil z dedom, ki mu je obljubil, da bo klet pod hišico prekopal in mu prepustil vse črve in ogrce, a krt pa nasprotno ne bo več delal nadloge.

In tako se je tudi zgodilo.

»Storite tudi vi tako!« je svetoval deček pritlikavcem. »Očistite vse spodnje prostore in izkopljite vso golazen ter jo prepustite krtu, pa boste videli, da se ne bo več vrnil!«

Delavci so se jeli o tem posvetovati.

Pa je grbec dejal:

»Fantič, hvala ti za dober svet! A kdo bo krtu sporočil, da naj odslej pusti naš prostor nedotaknjen, da mu bomo že sami preskrbeli vse hrošče in ogrce, kar jih je tod okoli? Veš kaj? Kar ti pojdi k njemu in opravi za nas! Po lestvici boš zlezal v notranjost. Ko dosežeš dno, boš kmalu opazil krtov rov.«

»Kaj naj lezem vanj? Kar pripravite mu golazen, kar jo najdete, jo bo že sam našel!« je ugovarjal deček.

»Molči in pojdi!« so zagodrnjali zidarji. Če ne pojdeš zlepa, boš pa šel zgrda!« so mu zapretili.

Čížek se je od strahu kar stresel. Zdaj pa naj gre v mračni rov pred črnega hrustača, da bo ta črnuh naposled pojužinal še njega?

Zalostno je pogladil svojo bradico. Pa se je spomnil, da je bela, starčevska in že mu je zrasel pogum, da si je dejal:

»Dobro! Pa tako, tudi prav! Dokažem jim, da imam prav in da se ne bojim! Morali bodo verjeti! Kar občudovali me bodo, ko bodo videli, da se ne bojim!«

Dalje prihodnjá

Veselo Želje... (Ljudska pesem) Pivnail Zorko Prelovec

klavir

sopran
alt

Ribi-ribi-ribi-rib'ca rada bi jaz bila

Ribi-ribi-ribi rib'ca rada bi b'la

da bi po vodi tamkaj skakl-ja-la

Ribi-ribi-ribi rib'ca rada bi b'la.

Mladim jutrovim pevkom in
pianistkam za pihalce

Žabi-žabi-žabi-žab'ca
rada bi jaz bila,
žabi-žabi-žabi-žab'ca
rada bi b'la,
da bi po luži tamkaj regljala
žabi-žabi-žabi-žab'ca
rada bi b'la.

Tiči-tiči-tiči-tič'ca
rada bi jaz bila
tiči-tiči-tiči-tič'ca
rada bi b'la,
da bi po logu tamkaj skakljala
tiči-tiči-tiči-tič'ca
rada bi b'la.

Najlepši pirhi

Na Veliko soboto popoldne odgrne Zanoškarjeva mati lepo pogrjnjeni jerbas, ki ga je služkinja pravkar prinesla iz cerkve in ga postavila na klop vzame iz njega majhen a ličen kolaček, pokliče sinčka Tončeta in mu smehljaje ponudi blagoslovljeni kruhek:

»Na, Tonče! To je tvoje in lahko načneš kadar hočeš!«

Oj, s kakšno radostjo je sprejel Tonče blagoslov iz materinih rok. Kar zaplesal je z ušm in ga potem nesel pokazat teti Magdi in botru Jernejcu.

Ko so drugi dan nato Zanoškarjevi posedli h kosilu, vpraša mati Tončeta:

»No, kaj pa ti? Ali si že pojedel kolaček?«

»Naka, mati! Imam še celega. Tako ga vam pokažem, pravi Tonče ter odpre mizni predal. Ko mati vidi, da je kolaček res še popolnoma cel, se glasno začudi:

»Pa zakaj vendar ne ješ?«

»Čujte mati«, začne Tonče in pri tem zaupno zre v svojo dobro mater, »neizmerno sem vesel tega kolačka in ponovno se vam zahvalim zanj!

Toda včeraj in danes mi tako pogosto hodi na misel Ropretov Gregec, ki ima namesto velikonočnih dobrot samo revščino in poleg tega še bolno mater kateri noč in dan tako lepo streže. Mati, ali bi smel nesti moj kolaček Ropretovim?«

Zdajci se mamica obrne vstran, da ne opazi Tonče solzo ginjenja, ki se je pojavila iz njenega očesa. Nato objame sinčka in vzklikne:

»I seveda! Le kar nesi jim! Lepo je, Tonček moj, da imaš srce za reveže! Sicer sem pa na Ropretove že itak tudi sama mislila. Zato bom h kolačku priložila še nekaj mesa, jajc in jabolk. Naj imajo tudi Ropretovi danes nekaj pribojčka!«

In tako sta imeli vsled Tončetovega dobrega srca kar dve družini vesele in zadovoljne praznike. Srečen je bil pa še posebno Tonče sam. Saj ga je hvalila blaga zavest, da je storil dobro delo.

Ženski lasje

Koroška

Rupar je bil že itak siromak, nesreča je pa hotela, da mu je strela užgala bajto in mu je pogorelo vse, kar je imel. Tako je ostal s številno družino brez strehe, brez hrane in brez obleke. Edino, kar je žena v strahu in zmedeni rešila pred požarjem, je bilo polno rešeto svojih las. Bila je namreč silno varčna in je tudi lase, kolikor se jih je vsak dan pri česanju nabralo na glavniku, shranjevala ter jih dajala krošnjarjem, kadar je kateri prišel naokrog, pa je dobivala zanje vedno kako koristno malenkost. Po požaru je bila seveda sama nase jezna in si je očitala, zakaj ni rajši otela kaj drugega, ko si z lasmi zdaj ne more prav nič pomagati.

No, za nekaj časa je Ruparjeva družina našla zavetje pri usmiljenih sosedih, sam je pa taval okrog in ugibal, kako bi si pomagal, a rešilne bilke ni bilo od nikoder. Tu naleti na kozobradega neznanca, ki ga prijazno nagovori in mu ponudi svojo pomoč.

»Saj ne bo drago,« pravi tujec, »dušo mi boš dal, pa sva domenjena. Čez trideset let pridem ponjo —.«

»Nak, duše ne prodam,« se brani Rupar, ki koj spozna, da je tujec sam plemenček, »po nobeni ceni je ne dam!«

»No, no,« meni vrag, »saj se tako ne mudi. Ako bi te pa le obšla drugačna volja, prideš lahko o polnoči sem in se domeniva —.«

Zlodej izgine, Rupar pa ves obupan tava po gozdu, ko mu pride nenadoma suhljata starka naproti pa ga začne izpraševati, kaj ga tare, da je tako pobit. Mož je nejevoljen, češ, kaj neki pase ta ženska svojo radovednost, ko itak ne more pomagati. Ker pa starka le ne miruje, ji nazadnje pove, kakšna nesreča ga je zadela pa kaj mu je ponudil vrag.

»Nespameten si, ako se ne pogodiš z njim,« ga resno zavrne ženska in mu nato pove, kako naj napravi. Hitro naj se vrne k ženi, ki naj mu da pehar pred požarom otetih las in kladivo. Ko pride zlodej, naj mu pove, da mu rad proda dušo, toda le pod pogojem, ako vrag do bele zore poravna s kladivom zmršene lase, kolikor jih je v peharju. Poravnati jih mora tako, da nobenega ne zmečka in tudi nobeden ne ostane zvit. Ako delo povoljno opravi, dobi kmetovo dušo, ako pa do bele zore delo ni izvršeno ali bi pa kaj las ostalo neporavnanih ali bilo celo zmečkanih, obdrži Rupar

dušo in denar, vrag pa naj si išče drugo dušo kjerkoli; do bajtarjeve nima v tem primeru nobene pravice.

Starka izgine v gozd, bajtar pa kakor veter k ženi, ki mu res da lase in kladivo. Tega jima je celo posodil do brosrčen kovač. S tovorom se vrne Rupar v gozd in čaka.

»Se mi je kar zdelo, da si prem'laš,« se zadovoljno prismeji vrag, ko odbije ura polnoči.

»I, kaj sem pa hotel,« se dela mož do kraja potrtega in kakor mimogrede pripomni: »Vse naj bo po tvojem, samo tole zmedeno žico mi do bele zore poravnaj s temle kladivom —.«

Vragu se zdi delo kaj lahko in brž prikima, Rupar pa mu še zabiča kakor mu je naročila starka.

»Brez skrbi,« se zasmee zlodej, »ako dela ne opravim do bele zore, kakor sva se domenila, ne maram niti tvoje duše niti denarja nazaj —.«

»Prav,« prikima bajtar, »samo glej, da ostaneš mož beseda!«

Sežeta si torej v roko, nakar se vrag loti dela, Rupar pa mirno sede na vrečko denarja, ki jo je bil peklenšček kot kupnino za bajtarjevo dušo prinesel s seboj. Zlodej dela in dela, tolče s kladivom in prha, toda lasje se mu bolj in bolj krtovičijo. Ako poravna las na enem koncu, se mu vije na drugem, ako začne na tem, se mu krči v sredi, da nikakor ne more z delom naprej. Če potolče premalo, nič ne izda, če udari malo bolj močno, se mu las zmečka ali precepi. Noč že bleđi, po gozdu se dramijo ptički in izmed drevja veje jutrnji hlad, pehar pa je še vedno poln zmršenih las kakor o polnoči. Tedaj vrag plane pokonci in srdito treščí kladivo v kraj, češ:

»Kjer mož ne zmaga, mu žena pomaga!«

Tuleč jo nato odkuri v svoje črno kraljestvo, a Rupar si z denarjem, ki ga je dobil s pomočjo ženinih las, postavi domačijo, lepšo od prejšnje, ženske pa so odtlej tem bolj ponosne na svoje lase in jih marsikje še danes skrbno spravljajo, kar se jih jim pri česanju nabere na glavniku.

Opeharjeni vrag

Koroška.

Kmeta je trla stiska. Kakor je pre-mišljeval, si ni vedel nikamor več pomagati. Gre torej k vragu in mu potoži, kako in kaj. Zlodej se brž ponudi, da mu nanese poln škof denarja, ako mu kmet zapiše dušo. Moža izpreleti groza, toda sila je velika in pomoč. od nikoder, pa pravi:

»Prav. Kdaj bi prinesel?«

»Nocoj od polnoči do ene«, pove vrag in se še domenita, da zlodej izgubi pravico do denarja in duše, ako v domenje-nem času ne bo škof poln. Oba sta zadovoljna. Vrag, ker meni, da se mu kmetova duša nikakor ne bo mogla izmuzniti, kmet pa, ker se je med tem domislil, kako bo vraga opeharil za dušo in denar. Tako jo mahmeta vsak na svojo stran. Na hribu, za kamor sta se bila domenila, izkoplje kmet globoko jamo, prinese škof, mu izbije dno, postavi škof brez dna nad jamo in čaka. Komaj odbije ura polnoč, prilomasti vrag s polno vrečo denarja.

»Imaš škof?«

»Tukaj je. Kar vsuj!«

Vrag izprazni vrečo, a kmet ga nahruli:

»Cemu prinašaš prazno vrečo! Vidiš, da v škafu ni še niti beliča.«

Vrag se močno prestraši in zdirja po drugo vrečo denarja, ki ga zopet vsuje v škof, a kmet ga nahruli kakor prvič. Vrag potiplje z roko in ostrmi; kajti škof je res prazen. Spet jo ubriše po denar, a se mu zgodi kakor obakrat prej. Tako nori in leta in nosi denar skupaj, ura je že malone ena, škof pa še zmeraj prazen.

»Ko zdaj prinesem, mora biti poln, se nazadnje raztogoti in se vrne s trikrat večjo vrečo od prejšnjih.

»Poslej mislim, da ne bo treba več, si s kosmato roko otira znoj s čela, a kmet se nasmehne, češ:

»Bova videla.«

Preden zdrkne zadnji novec iz vreče, udari ura eno. Vrag od jeze prebledi in šele zdaj spozna, da je nosil denar v škof brez dna.

»Tokrat si me opeharil, drugič me ne boš!« zagrozi kmetu, a ta se smeje:

»Saj te tudi klical ne bom.«

Res je obveljala kmetova. Denarja je imel odslej dovolj, še ostajalo mu ga je, vrag pa je moral na vso jezo oditi praznih rok.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam. »Mlado Jutro« mi je zelo všeč. Preberem ga od prve do zadnje besede. Sklenil sem, da tudi jaz napišem nekaj zanj. Evo pravljice:

Zima in pomlad.

Zima gre na izprehod, pa sreča cvetico in jo vpraša, kdaj bo zaviadala pomlad. Cvetka ji odgovori, da 21. marca. Zima nekaj časa premišljuje. Potem se razjezi: »Hu, hu!« Cvetica ji reče: »Zbogom, tetka!« Zima gre dalje. Pa sreča zelen grm. »Dober dan, Bog daj! Ali ste morda kje srečali pomlad?« »Sem,« se odreže grm. »Ali morda veste, kje stanuje?« »Ne, tisto pa ne vem.« Zima gre vsa prepadena dalje. Pa pride do neke hišice, vso z zelenjem okrašene. Stopi pred vrata in potrka: trk, trk. Skozi okno pogleda pomlad. »Ha, ha, ha,« se venomer smeje. Zima vsa jezna zatuli. Pomlad se ji pa venomer smeji: »Ha, ha, ha!« Zima jo vsa jezna popiha domov. Ko pride domov, se domisli, da se ji bo maščevala. Ko bo hinavka prišla, bo poslala sneg. Res, ko je prišla pomlad, je zima poslala sneg in pomorila cvetice. Toda pomlad je vztrajala naprej. Končno je zmagala.

Živko Rapé, učenec II. razr. v Senčurju pri Kranju.

Namazal sem se s kremo za čevlje in šel med Indijance. Vedel sem se kot divjak. Jedel sem ptičja gnezda in gliste ter še mnogo drugih takšnih dobrot. Imel sem izvrsten apetit. Tudi njihovo govorico sem že umel, ali takrat se zgodi nekaj groznega. Od mene se je začela luščiti krema za čevlje in kmalu sem bil ves bel. Indijanci so spoznali mojo goljufijo in me obsodili na grozno smrt, da me živega speko na ražnju. Že so plesali okrog mene smrtonosni ples, takrat pa sem se globoko oddahnil, jaz sem se namreč zbudil. Kdor hoče sanjati kaj takega, naj prosí Boga, in gotovo bo uslišan.

Zapotnik Alojz, uč. VI. razr. os. šole, Loke 304, Trbovlje p. I.

Čital sem sledeče knjige: »Naš rod«, »Mladinske Matice«, »Mlado Jutro«, knjige »Jadranske straže«, knjige raznih pesnikov in pisateljev, n. pr. Jurčičeve, Levstikove in druge. Najbolj mi ugaja »Mlado Jutro«. — Najbolj zani-

miv šolski predmet se mi zdi računstvo. — Indijanci so pleme, ki prebivajo po juž. Ameriki, barve so rdeče. Imajo svojo samostojno državo. Nihče jih ne sme preganjati iz njihove dežele. Mnogo je pisal o Indijancih Karel May. Ta je opisal Indijanske šege in navade. Indijanci so silno bojeviti in hrabri ljudje. Tako jaz mislim o Indijancih.

Robert Lamprecht, uč. II. razr. mešč. šole v Mežici — onkraj Meže št. 32.

Dragi stric Matic! Tudi jaz se enkrat oglašim v »Mladem Jutru«. Sicer sem se pa že enkrat oglasil, toda nisem imel sreče in moj spis je romal v koš. Ali zdaj naj odgovorim na Tvoje vprašanje, ki se glasi: Katere mladinske knjige sem doslej bral in katera mi je bila najbolj všeč? Od knjig, pisanih v milem materinskem jeziku sem bral samo »Storžka«, »Nekoč je bilo jezero«, »Od pastirja do izumitelja« in »Vladka in Mitka«. Od hrvaških pa naj omenim samo najglavnejše: »Old Surehand«, »Skozi balkanske planine«, »U zemlji ščipetarjev«, »Žuti«, »Vinetouovi dediči«, »Vinetou«, »Zaklad na Srebrnem jezeru« in »Kralj Petroleja« od K. Maya »Poslednji Mohikanec« od Coperja in še mnogo drugih. Najlepša med njimi je pa »Vinetou«. Torej še enkrat Te lepo pozdravljam jaz in vsi moji slovenski in hrvaški prijatelji, ki vsi enako radi čitajo »Mlado Jutro« kakor »Novosti za djecu« in druge hrvaške časopise.

Tevž Zoran, uč. I. a razr. real. gimn. v Koprivnici, Savska banovina.

Meni je moj dobri atek preskrbel nekaj lepih knjig, s katerimi imam mnogo veselja. V počitnicah je moja radost čitanje. V poletnih dneh sedim na zelenem vrtiču pred hišo ter čitam knjige. Najrajše berem pravljice in smešnice. Pri žalostnih pravljicah raztegujem obraz tako grozovito, da bi se mi vsak iz srca smejal, če bi me videl. Drugače pa je pri smešnicah — ha-ha — to je smeha, da imam kar solzne oči. O joj, pa še nekaj sem pozabila... Stricu Maticu povedati, da se šele prvič oglašam. E, če misli, da sem se kaj pregrešila, me pa naj kar skrega — pa ne prehudo — drugače bo potok solza.

Erbeš Erika, učenka I. razr. mešč. šole v Novi vasi, Sp. Razvanjska 41, Maribor

Dragi stric Matic! Z veseljem sem prečitala novi natečaj. Povem Ti, kateri šolski predmet mi je najbolj všeč. Najljubša mi je zgodovina, kajti tam spoznavam življenje starih narodov. Zelo všeč mi je bilo življenje »Kraljeviča Marka« in njegova junaška dela. Kadar imamo zgodovino se z veseljem pripravljam nanjo, visoko dvigam roko, da bi bila vprašana. Pazno poslušam razlage, da se kolikor mogoče že v šoli naučim. Te pozdravlja

Fanika Witavsky, II. r. m. š. čč. šol. ss. v Celju

Dragi stric Matic! Ne zameri, da se enkrat zopet oglasim v Tvojem kotičku. Na vprašanje katere knjige najraje čitam, ti prav lahko odgovorim. Najbolj so mi všeč knjige iz »Mladinske knjižnice Jutra«. Tudi »Mlado Jutro« rad čitam. Posebno pa »Tarzana« kralja džungle, »Pes II. čete« itd. Knjige so človeštvu velike prijateljice zato jih moramo čuvati.

Pajk Silvester, dijak v Ljubljani

Dragi stric Matic! Moj najbolj zanimiv šolski predmet je zgodovina. Govori zelo zanimivo o pisateljih, pesnikih in še o drugih slavnihih možeh. Tudi govori o našem pokojnem vladarju in nekdanjih turških in srbskih bitkah. Zgodovina mi je najljubši predmet.

Modrej Franjo, uč. III. r. osnovne šole Žerjav, Črna pri Prevaljah

Izmed mnogih čitanih knjig mi najbolj ugaja »Kraljevič Marko«. Izmed šolskih predmetov je za mene najbolj zanimiv zemljepis.

Cvetka Rebolj, učenka IV. razr. na Dvoru pri Žužemberku

Povest o Indijancih. Bilo je nekega pomladnega dne. Vreme je bilo prekrasno. Drevesa so pritajeno šumela. Hladna sapica se je poigravala z vrhovi dreves. Po dobro izhojeni pragozdni stezi je stopal bel človek z mislijo kako bi dobil konja, da bi prej prišel do svojega cilja, izven pragozda. Tedajci se je pa zdrznil. Pred seboj je zagledal vitkega zagorelega velikana sedečega na konju. Bil je sin poglavarja Indijancev. Tedaj se je porodila v belčevi glavi grozna misel. Ubiti človeka, tako bo lahko prišel do konja. Po bliskovo je segel po nož in ga zasadil v indijančeve prsi. Iz velikanih prsi se je pa izvil strahoten krik,

ki je pretresel mirno ozračje. Ta krik je privabil v bližino mnogo Indijancev. Bellec se je po bliskovo pognal na konja in odjahal po pragozdni stezi naprej. »Osveta in maščevanje nad njim!« so zavpili Indijanci in ga v trenutku obkolili. Odvedli so ga v Indijanska naselbišča. Tam so vprašali poglavarja, kaj naj napravijo z njim. »Ubijte ga, saj drugega itak ne zasluži!« Sto in sto pušic se zadere v njegovo telo in prsi. Še en strašen krik je pretresel mirno ozračje in zopet je bilo vse mirno. »Osveta in maščevanje je končano«, s temi besedami so pokopali morilca poglavarjevega sinu in sovražnika svojega rodu, zraven svoje žrtve, ki jo je bil iz lahkomišelnosti ubil.

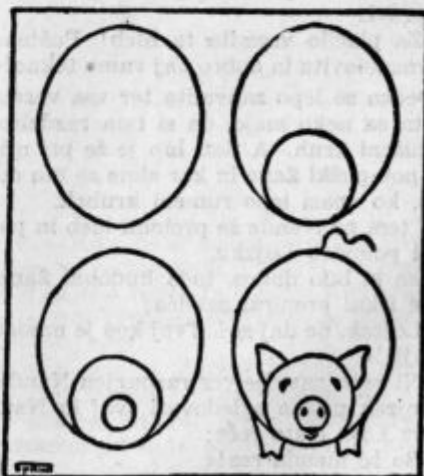
Joško Triplat, uč. ? razr.

Moste št. 27, p. Žirovnica

Dragi stric Matic! Pisala bi Ti večkrat, pa se bojim Tvojega požrešnega koša. Ker si razpisal zanimive natečaje, Ti tudi jaz napišem nekaj besed. Brala sem mnogo mladinskih knjig. In sicer: »Češke pravljice«, »Začarani krogi«, »Mladim srcem«, »Bratec Branko in sestra Mica«, »Osel gospoda Kozamurnika«, »Brkonja Čeljustnik«, »Kresnice«, »Sinko Debelinko« in še drugo. Izmed vseh sta mi najbolj ugajali: »Bratec Branko in sestra Mica« ter »Osel gospoda Kozamurnika«, ki sem ga dobila za nagrado od »Mladega Jutra«. Srčno Te pozdravlja

Ivica Zorinič, uč. I. b. r. drž. mešč. šole v Slovenski Bistrici

Kako narediš iz jajčka prašička

Manica:

O Veliki noči

Gorenjska otroška popevka

Mlinar, mlinarček Jernač,
daj nam moke za kolač!
Ti mesarček Fortunat,
daj nam brž debelo gnjat!
Ti pa, hitrobedri zajc
nam prinesi pehar jajc!
Božje bomo te dari
skuhali in spekli,
v jerbas jih postavili,
k blagoslovu tekli.
Ko domov bomo prinesli
vse na mizo bomo stresli.
Prišli oče z materjo,
nam pravično razdelili,
mi pa bomo prav lepo
jim Veliko noč voščili.

Manica:

Kjer se prepirata dva...

Lojzek in Nande sta bližnjemu gostilničarju pomagala pri obiranju sadja. Ko je bilo delo opravljeno, jima gospodar podari hleb lepo dišečega belega kruha in pravi:

»Za plačilo vzemita ta hleb! Pošteno ga razpolovita in dobro naj vama tekne!«

Dečka se lepo zahvalita ter vsa vesela hitita za neko mejo, da si tam razdelita zasluženi kruh. A tisti hip je že pri njima potepuški Žane in kar sline se mu cedijo, ko opazi lepo rumeni kruhek.

V tem pa Nande že prelomi hleb in ponudi polovico Lojzku.

Vse bi bilo dobro, toda hudobni Žane, ki je iskal prepira, zakliče:

»Lojzek, ne daj se! Tvoj kos je mnogo manjši!«

»Ni res«, zavpije ves razburjen Nande. Lojzek prične ogledovati svoj in Nandetov kos. Nato reče:

»Bo že menda res!«

To rekši, odlomi od Nandetovega kosa grizljaj ter ga nese v usta.

To pa že itak razburjenega Nandeta spravi v toliko jezo, da vrže kruh na tla ter se zapraši Lojzku v lase.

Lojzek seveda ne ostane tovarišu kar nič dolžan in tako se prične pravcati pretep.

Zlobni Žane pa, ki je na ta trenutek komaj čakal, pograbi obe polovici hleba, ki sta se kotalili po tleh in zbeži.

Ko sta mlada vročekrvneža prenehala z bojem, je bilo že prepozno. O Žanetu kakor tudi o belem kruhku ni bilo ne duha, ne sluha. Ostale so jima le opraskane roke in obunkane glave.

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Surk Milka, uč. I. razr. mešč. šole v Mostah pri Ljubljani; Megušar Roman, uč. III. b. razr. v Šiški pri Ljubljani; Sever Marija, uč. ? razr. na Viču pri Ljubljani; Juvan Boris, dijak I. b. razr. klas. gimn. v Št. Vidu nad Ljubljano; Tomc Srečko, uč. II. r. v Krškem.

Gostinčar Nada, uč. IV. razr. na Jesenicah: Tvoje zlogovnice na žalost ne moremo sprejeti, ker imamo že pripravljeno zlogovnico z isto rešitvijo. Če utegneš, sestavi novo zlogovnico in nam jo pošlji.

Kaurčič Veljko, uč. mešč. šole v Novem mestu: Spis, ki si nam ga poslal, si prepisal iz »Mladega Jutra« letnik 31. št. 4. Prepisanih spisov ne potrebujemo. Preberi razpis našega novega natečaja in nam pošlji svoj odgovor.

Prav vesele velikonočne praznike želi vsem Jutrovčkom

stric Matja.

Vprašanja za bistro glave

1. Koliko prebivalcev ima Jugoslavija?
2. Koliko prebivalcev ima Rumunija?
3. Koliko prebivalcev ima Češkoslovaška republika?
4. Katere so države Male antante?
5. Katere so bile države Velike antante?

Rešitev magičnega kvadrata

Vodoravno in navpično: 1. žoga, 2. obod, 3. goba, 4. Adam.

Sestavil Mencinger Janez, dijak II. razr. real. gimn. v Ljubljani